

som samvittighedsfulde Funktionærer ikke bruge mere, end hvad der er nødvendigt, og der glæder det mig at se, at man har den Tillid til de underordnede Funktionærer, at de saa nogenlunde spare, saa vidt det er nødvendigt og saa vidt de kunne; for dem yder man kun ringe Opmuntring i saa Henseende. Men de overordnede Funktionærer, den overordnede Administration, som man har ment, havde meget vanskeligt ved at spare, skulle have en større Opmuntringspræmie. Saadan kan det Forhold ogsaa godt forklares.

Den højtærede Trafikminister sagde med Hensyn til de Andragender, som indkom til hans Ministerium, at de Andragender, som vare rimelige, skulde han gerne gaa ind paa. Ja, hvad er nu urimeligt, og hvem afgør, hvad der er rimeligt? Den højtærede Minister vil jo nok selv være med til at afgøre, hvad der er rimeligt, og hans Funktionærer, særlig den Part af dem, der staa ham nærmest, de højeste Embedsmænd i denne Administration, afgøre, hvad der er rimeligt, og derfor er det jo ikke saa ganske underligt, at Afgørelserne til Tider kunne komme til at se lidt underlige ud for de lavest staaende Funktionærer. Man kan forstaa, at en Funktionær, som har 8,000—10,000 Kr. om Aaret, finder det ganske urimeligt, naar en Funktionær, som har $\frac{1}{10}$ af dette, synes, at han skal have lidt højere Løn. Derfor kan det være et stort Spørgsmaal, hvad der er rimeligt eller ikke rimeligt, og man skal med Hensyn til de Afgørelser, der træffes i Trafikministeriet, ganske særlig huske paa, hvem det er, der kommer til at træffe dem.

Men en Ting skulde man synes, at alle Mennesker maatte finde rimeligt, hvad vort Statsbanevæsen angaar. Det er nemlig rimeligt, at Folk, der have løst Billet til en bestemt Vognklasse, ogsaa, naar de have løst den og betalt den, kunne faa Plads i den Vognklasse, de have betalt for at køre paa. Det er imidlertid langt fra Tilfældet. Det er ofte sket for mig, naar jeg er rejst fra København til Fyn i de sidste Aar, at jeg er kommen til at rejse sammen med Folk, der ikke have kunnet faa Siddeplads i anden Klasses Vognene, skønt de have haft anden Klasses Billet. Man har saa henvist dem til tredje Klasse og sagt, at de kunde køre paa tredje Klasse, skønt de havde anden Klasses Billet. Det er ikke ganske heldigt. Det forekommer mig absolut, at naar Statsbanerne sælge anden Klasses Billetter, maa de ogsaa sørge for, at der er

tilstrækkeligt Materiel til at befordre dem, der have betalt for den Plads, der svarer til deres Billet. Jeg indrømmer, at det ikke er hver Dag i Ugen, at der er lige mange rejsende, f. Eks. om Lørdagen i Toget til København og om Mandagen i Toget fra København findes der adskillig flere anden Klasses rejsende end paa de andre Dage. Det er simpelt hen det Kontingent af forretningsrejsende, som bo i København, og Ugen igennem rejse i Provinserne, men som tage ind til Hjemmet i København om Lørdagen og ud til Provinsen om Mandagen. Jeg mener, der maa gøres noget for at afhjælpe dette, at anden Klasses Kupéerne ikke alene ere overfyldte, men at der ikke en Gang findes Plads for dem, der have løst Billet. Togstammen maa kunne forøges, saa at der kan blive Plads til alle de rejsende, som have betalt Legitimation til Pladsen. Kunde der ikke sættes en anden Klasses Vogn mere ind i Toget fra Strib til København om Lørdagen og fra København til Strib om Mandagen? Man skulde ikke synes, det var saa ganske ugørligt. For Resten vil jeg sige, at om den allerstørste Part af dem, som rejse ind om Lørdagen og ud igen om Mandagen — de forretningsrejsende — gælder det, at de hver Dag i Ugens Løb maa rejse paa Jernbanerne fra Sted til Sted, og naar de saa endelig skulle have en Fridag om Søndagen i København, synes jeg nok, Banerne kunde lade dem faa en nogenlunde ordentlig Plads, naar de rejse ind og tilbage. Vi maa huske paa, at de forretningsrejsende, som for største Delen løse Kort til Banerne, betale deres rimelige Kontingent til de danske Statsbaner. Men selv om man nu vilde sige: Vi ville ikke gøre noget for de forretningsrejsendes eller for nogen særlig Samfundsklasses Skyld, saa vil jeg sige, det vil heller ikke være særlig for deres Skyld, men enhver anden rejsende vilde faa godt deraf, om der var lidt mere Plads end i Øjeblikket.

Der er et Spørgsmaal, jeg gerne vilde rette til den højtærede Indenrigsminister; det er Spørgsmaalet om, hvorvidt man i en nær Fremtid kan vente et Lovforslag om 8-Lukningen. Det er jo en Sag, der har været meget paa Bane. Jeg ved, der har været indgivet Andragende derom til den højtærede Indenrigsminister; jeg ved, at man i den Anledning har spurgt en Masse Mennesker om, hvad de mene om Hensigtsmæssigheden af et saadant Lov-